

et Dampskib. Jeg vilde betragte det som en uheldig Tilspøelse til Lovforslaget, hvis jeg ikke af praktiske Grunde tillagde den mindre Vægt, idet jeg tror, at Rhederne efterhaanden selv vilde faae den Overbevisning, at de maa forlange forudgaaende Dampskibsart af Skibsførere for Dampskibe, og selv vilde vaage over, at de have den fornødne Kjenndskab til Dampmaskinen. Jeg kunde dog gaa ind paa ikke ved min Stemme at lægge Loven Hindringer i Veien, naar ikke den sidste Sætning stod der; men jeg er fuldstændig af samme Anskuelse, som nys blev udtalt af den ærede sidste Taler, at denne Bestemmelse er meget skadelig. Jeg indser meget vel, at denne Bestemmelse er bleven indsat for at stærpe Fordringerne; man har sagt til sig selv: Vi give en større Lempelse og større Frihed. Disse Menneſter komme ombord i Skibe, som de aldrig have været vant til at behandle, det er ikke betryggende, og vi ville derfor tilspø, at første eller eneste Styrmand skal have den Befarenhed, de selv savne. Man kommer her ind paa et Princip, som er baade theoretisk og praktisk falsk, og man kommer endvidere ind paa en Vej, som man meget lidet bør tilraade at følge, idet man paa en Maade lægger et moralsk Ansvar paa Skibsføreren og paa Styrmanden, som i juridisk Henseende aldeles intet Betryggende har. Naar denne Slutningstilspøelse ubelædes, bliver Forholdet bedre, det beror da paa Skibsføreren selv, om han vil paatage sig Ansvar, og en Mand, der aldrig har været paa et Dampskib, vil da neppe optræde som Fører; men fra det Dieblis, der staar en saadan Bestemmelse, vil han let kunne gaa paa Alford med sin Samvittighed og sige: „Herre Gud! Loven giver os Lov til det“, og istedetfor at blive et Vaand paa Gjennemførelsen af denne Bestemmelse bliver den tilspøede Betingelse en Lettelse; det er det, jeg har imod den. Saafremt der er Udſigt til, at en Forandring i denne Retning ikke vil sinke Lovforslaget, som meget maa ønskes gennemført saa snart som muligt, vil jeg forhaabentlig se mig i Stand til at stille et Vædringsforslag til næste Behandling.

Judenrigsministeren (Steel): Det er kun et Par af de Vædringer, som ere foretagne ved dette Lovforslag i det andet Thing, der have givet ærede Talere Anledning til nogle Modbemærkninger; i det Hele taget har man billiget eller kunnet tiltræde de Forandringer, som ere foregaaede. Jeg skal derfor indfrænte mig til at omtale et Par enkelte Punkter, og jeg kan da ikke fragaa, at jeg ikke ser rettere, end at den Tilspøelse, som her i Thinget var gjort til en enkelt af Paragraferne om, at den paagjældende Fører skulde fremlægge Attest for, at han forstod at sætte Maskinen i Gang og stoppe den, og at han kjendte de almindelige Sikkerhedsmidler mod Dampskjedlers Sprængning, ikke har nogen sær-

deles Betydning. Saaledes som Lovforslaget nu foreligger, og efter at strengere theoretiske Fordringer ere stillede saavel til Skibsføreren som til første Styrmand, vilde det kun faae praktisk Betydning med Hensyn til de Skibe, der omblandes i § 1, nemlig Skibe paa ikke over 20 Tons, idet jeg anser det for givet, at den Skibsfører eller Styrmand, som har aflagt Prøve i Maskinløre, maa anses for at have den Kundskab, som indeholdes i det Forlangende, at han skal forstaa at sætte Maskinen i Gang og stoppe den osv. Det bliver altsaa kun med Hensyn til de nævnte Skibe, at denne Fordring endnu kunde have nogen Betydning; men jeg tilſtaar, at jeg finder, at det, man her forlanger, er dels i sig selv noget temmelig Ubestemt, og dels henhører det til et saa primitivt Kjenndskab til det, som den paagjældende Fører paatager sig at have at bestille med, at jeg ikke let kunde forestille mig, at nogen Mand vilde give sig til at være Fører af et Dampskib, uden at have erhvervet et saadant Kjenndskab, som kan faas i overordentlig kort Tid, og som for ham har en Del Betydning. Men dertil kommer, at, hvis man skulde have en saadan Bestemmelse, vilde den efter min Mening kun faae egentlig Betydning, naar det var en bestemt Autoritet, hvis Attest skulde erhverves. Der stod kun ganske simpelt, at han skulde erhverve Attest; men af hvem? En Attest kan være af overmaade ringe Betydning, saa jeg ser allensals ikke, at denne Form vilde give nogen særlig Sikkerhed for nogen større Kundskab og Indſigt hos den paagjældende Skibsfører. Det er mig derfor saa meget kjærrere, at ærede Medlemmer, som have havt nogen Betænkelse ved, at denne Fordring falde bort, dog ikke have fastholdt den, men have udtalt, at de kunne gaa ind paa Bestemmelsen, som den foreligger. Nogen større Betænkelse har man derimod ytret ved Slutningen af § 3, der gaar ud paa, at en Seilskibsfører, der har ført Skib i 5 Aar, skal, uden i Forveien at have erhvervet sig Kjenndskab til at styre et Dampskib, kunne gaa over i denne Fart, naar han har en første Styrmand med sig, og denne opfylder de Betingelser med Hensyn til Kjenndskab til Dampskibsfarten, som ellers skulde stilles til Føreren. Jeg erkjender, at denne Bestemmelse, som er bleven indsat i det andet Thing, ogsaa har forekommet mig at have en uheldig Side; men jeg kan paa den anden Side ikke nægte, at de Grunde, som bevægede Folkethinget til at affatte Paragrafen saaledes, som den nu er affattet, forekomme mig at have væsentlig Betydning. Det kan ikke nægtes, at det vilde være haardt for en dulg og paalidelig Skibsfører, der maatte i mange Aar paa en særdeles tilfredsstillende Maade have opfyldt sit Everb, om han paa engang skulde se sig standset i at kunne komme videre frem paa sin Bane. Dampskibenes Tal tiltager med hvert Aar, og det